

відповідальності виступає адміністративно каране діяння, що виразилося в невиконанні законної вимоги про усунення виявлених порушень, передбачених нормативно-правовими актами, обов'язковими для виконання; суб'єктом правопорушення можуть бути як загальний (фізична особа), так і спеціальні (посадова чи юридичні особи) суб'єкти залежно від характеру проступку і норм, які були порушені; відповідальність полягає в застосуванні до осіб, що їх вчинили, адміністративних покарань у вигляді адміністративного штрафу; рішення про застосування заходів адміністративного покарання приймає як правило суд [2, с. 63].

Зважаючи на виявлені спільні риси проаналізованих правопорушень, що полягають у невиконанні законних вимог посадових осіб правоохоронних органів та різні розміри штрафів, передбачені відповідними статтями КУпАП вважаємо необхідним розробити критерії та методику визначення розміру штрафів за невиконання законних вимог посадових осіб правоохоронних органів та стандартизувати відповідні норми.

Література:

1. Блінова Г.О. Інформаційне забезпечення органів публічної адміністрації в Україні: адміністративно-правові засади : монографія. Запоріжжя: Видавничий дім «Гельветика», 2019. 503 с.
2. Бортник Н. П., Хомишин І. Ю., Єсімов С. С. Адміністративна відповідальність за невиконання законної вимоги посадових осіб уповноважених підрозділів Національної поліції. *Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Юридичні науки*. 2019. Вип. 23. С. 59-67. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2019_23_11.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 р. № 8073-X. Відомості Верховної Ради УРСР. 1984. № 51. Стаття 1122.
4. Малярєнко В.Т. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України: підручник. Київ.: Юрінком Інтер, 2007. URL: <http://www.ebk.net.ua/Book/SptpoU/3-4/362.htm>.
5. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: Закон України від 23 грудня 1993 року № 3781-XII. Відомості Верховної Ради України. 1994. № 11. ст.50.

ПОЄДНАННЯ ПРИНЦИПІВ НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНОЇ ЦІЛІСНОСТІ ТА САМОВРЯДОВАНOSTІ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ

Мерник Анастасія

кандидат юридичних наук, асистент

кафедри теорії і філософії права

Національного юридичного університету

України імені Ярослава Мудрого

Споглядаючи крізь історичні витоки формування та становлення соціальних зв'язків, зародження колективної праці, на передовий план виходить така важлива юридична категорія як держава, яка свідчить про певне територіальне оформлення населення, що супроводжується певними засобами впливу.

Так, у будь-які просторово-часові виміри простежувались неоднорідні юридичні властивості державних структур, що розмежовувались відповідно до конкретних життєвих обставин. Слід зазначити, що конкретизований вид особливого правового режиму є результатом низки суспільних, історичних та інших умов, характерних для кожної країни окремо. Тобто це дає всі підстави стверджувати, що вид особливого правового режиму має не випадковий характер, а навпаки, є юридичним оформленням глобальних змін, внутрішніх процесів та властивостей, що супроводжується ретроспективним зображенням дійсності, але з певними оновленими модифікаціями, що допомагають установити збалансованість інтересів у суспільстві.

Актуальність зазначеного наукового питання виявляється у динамічному розвитку держав на сучасному етапі свого функціонування: їх станів, режимів, тобто певних структурних видозмін і модифікацій, а також перспективним конституційним оформленням реформування основних засад та видів правових режимів, що викликає підвищений інтерес у контексті аналізу державно-правової дійсності. Так, потрібно наголосити на тому, що станом на сьогодні для України, враховуючи існування та її теренах збройного конфлікту, потрібно розглядати специфіку територіальної організації суспільства, що в свою чергу породжує значний інтерес стосовно юридично правильного визначення поняття та видів правових режимів як складного явища, так і особливостях взаємодії вищих органів державної влади на центральному та місцевих рівнях в зазначених умовах.

Разом з тим, наголошуючи на науковій значущості подібного дослідження, необхідно відзначити ті причини, які роблять його актуальним для сучасної України та для вітчизняної теорії держави і права. По-перше, як наголошує О. Скрипнюк, наразі практично ні в кого не викликає сумніву положення, що територія є невід'ємним та обов'язковим атрибутом будь-якої держави [1, 182]. Не буде перебільшенням стверджувати, що це умова "*sine qua non*" державності в цілому [2, 328]. З огляду на що, проблеми територіальної організації державної влади пов'язані з самим фактом її існування і безпосередньо впливають на її розвиток. Будь-яке намагання надати цілісне науково-юридичне розуміння як державності в цілому, так і тих чи інших конкретних держав (їх виникнення, генезису та функціонування), не може залишати осторонь питання територіальної організації влади, співвідношення різних її територій у загальних кордонах держави, характеру взаємодії центральних і регіональних органів влади, обсягів повноважень та специфіки правового статусу різних територіальних утворень тощо. Тому одним з перших кроків правового осмислення та прогнозування подальшого розвитку України є звернення до питання державного устрою в аспекті визначення шляхів його вдосконалення та з'ясування того, який саме тип

державного устрою є найбільш відповідним тим суспільно-політичним, економічним та національно-культурним реаліям, що постали перед сучасною Україною.

По-друге, не можна не звернути увагу на той важливий факт, що для України питання вибору форми державного устрою практично завжди було актуальним. Маються на увазі як погляди вітчизняних юристів та політичних діячів кінця XIX століття, так і більш сучасні наукові дискусії, які точаться в Україні від дня проголошення її незалежності і до сьогодні. У цьому світлі варто визнати правоту тих вчених, які акцентують актуальність дослідження форми державного устрою, оскільки це питання у будь-якому разі поставатиме кожного разу, щойно порушуватиметься проблематика конституційної модернізації, удосконалення форми держави, поглиблення державно-правових реформ в Україні.

По-третє, варто згадати про загальне переосмислення співвідношення процесів централізації і децентралізації у сучасному державному розвитку, які тривають на практиці та в юридичній науці. Зокрема, на думку багатьох західних авторів, одним з найперспективніших шляхів розвитку державності у XXI столітті є дедалі більш високий ступінь відцентрових процесів, які в подальшому зумовлюватимуть фундаментальне переосмислення того, що в класичній державно-правовій науці позначалось поняттям «вертикалі влади», змушуватимуть у новому ракурсі переосмислити загальну модель організації та функціонування державної влади, оскільки вона орієнтується на пошук певних цінностей, які можуть одночасно об'єднувати різні спільноти щодо реалізації одних цілей, і залишати їх незалежними у їх діяльності щодо досягнення інших цілей [3, с.12].

Тобто наразі ми стаємо свідками пошуку нових і, можливо, більш оптимальних моделей державного устрою, які дають можливість максимально ефективно сполучати принципи національно-державної цілісності та самоврядності. Таким чином, істотно актуалізується питання про розробку своєрідної оціночної системи координат, яка б допомогла юридичній науці через поняття форми держави та форми державного устрою дати відповіді на об'єктивні запити сучасного суспільного розвитку.

Література:

1. Скрипнюк О. В. Курс сучасного конституційного права України: академічне видання [Текст] / О. В. Скрипнюк; Акад. прав. наук України. — Х.: Право, 2009. — 466 с.
2. Медведчук В. В. Громадянське суспільство: Український вибір: Монографія / В. В. Медведчук. — К.: Логос, 2012. — 568 с.
3. Smith J. Federalism / J. Smith. — Vancouver: UBC Press, 2009.

ЗАСАДИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Мірошниченко Анна